

РЕШЕНИЕ

№ 2973

гр. София, 01.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 15.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **8945** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 245, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от В. В. Я. като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е медицинско удостоверение № 6/158/27.10.2009 г. на Ц. при Медицинския институт в М..

В жалбата се поддържа, че удостоверението е издадено в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – Ц. в М. изразява становище за неоснователност жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспореното удостоверение и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 15.02.2009 г. при излизане от МБАЛ „Х Б”, Г. В. за установяване на състоянието на простреляно лице, В. В. Я. се е подхлъзнал, паднал и

контузил дясната си ръка на стълбите на болницата. Видно от представените по делото доказателства на същия ден лицето е прегледано в ЦСМП Г. В., където след рентгенова снимка е дадено заключение от д-р Д., че не са налице данни за травматични изменения на рентгенографираните кости на дясната гривнена става, поставена е диагноза „контузия на дясна ръка” и пациентът е бил насочен за проследяване към ЛКК. На следващия ден от ЛКК към „Ортомед” ЕООД, Г. В. на лицето е била поставена диагноза счупване на дясната ладиевидна кост, като в личната амбулаторна карта на лицето е описано, че при трудова злополука същото получава счупване на дясна ладиевидна кост на ръката, като е направена гипсова имобилизация за 30 дни. В личната амбулаторна карта на лицето са отбелязани контролни прегледи на 17.03.2009 г., 15.04.2009 г., 15.05.2009 г., 15.06.2009 г. и 10.07.2009 г., като е разрешена временна неработоспособност общо за 175 дни. От В. В. Я. е постъпило заявление за изплащане на обезщетение в размер на 6 месечни брутни възнаграждения за претърпяната трудова злополука, призната за такава с разпореждане № 16/04.03.2009 г. на НОИ-РУСО, Г. В.. Документите за настъпилата трудова злополука са изпратени до председателя на Ц. в М., като с медицинско удостоверение № 6/158/27.10.2009 г. на Ц. при Медицинския институт в М., Ц. е приела, че травмата си В. В. Я. получава при изпълнение на служебните си задължения, като става дума за контузия на дясна ръка, която е изисквала лечение с покой и медикаменти, но не и обездвижване за период от един месец. Посочената контузия е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Административният орган е приел освен това, че при лицето не е било проведено правилното лечение. Като доказателство по спора е изслушана и тройна съдебно-медицинска експертиза, включваща специалист по ортопедия и травматология, специалист по съдебна медицина и специалист рентгенолог, като същата не е оспорена от страните.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност е медицинско удостоверение № 6/158/27.10.2009 г. на Ц. при Медицинския институт в М.. Ц. при Медицинския институт в М. е приела, че травмата си В. В. Я. получава при изпълнение на служебните си задължения, като става дума за

контузия на дясна ръка, която е изисквала лечение с покой и медикаменти, но не и обездвижване за период от един месец. Посочената контузия е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Съгласно чл. 255, ал. 1 от ЗМВР на държавните служители в М., претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Посоченият текст предпоставя като предпоставка за възможността за изплащане на посочените обезщетения на претърпяна тежка или пък средна телесна повреда. В тази връзка интересът на жалбоподателя от обжалването на посоченото удостоверение се установява с оглед на обстоятелството, че съгласно същото претърпяната телесна повреда е лека такава съобразно чл. 130 от НК – временно разстройство на здравето, неопасно за живота – обстоятелство, което по същността си предполага неприложението на чл. 255, ал. 1 от ЗМВР за изплащане на обезщетение. С оглед и на това обстоятелство жалбоподателят излага в жалбата си съображения, съобразно които претърпяната от него телесна повреда е средна такава. Съгласно чл. 129, ал. 2 от НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. Видно от заключението на началника на рентгеново отделение в Медицинския институт в М. „не се виждат травматични промени в костите образуващи дяна гривнена става”. За да се определи претърпяната телесна повреда като средна такава следва да е налице трайно затрудняване на движението на крайниците, постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота или пък разстройство на здравето, временно опасно за живота. По делото е изслушана тройна съдебно-медицинска експертиза, съгласно заключението на която контузията на дясна ръка в областта на гривнена става е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Също не е оспорено от страните и съобразно него не може да се направи извода за наличието на средна телесна повреда, а само и единствено за лека телесна повреда съобразно чл. 130, ал. 2 от НК. Действително в представената като доказателство по спора лична амбулаторна карта на лицето е отбелязано,

че при трудова злополука същото получава счупване на дясна ладиевидна кост на ръката, като е направена гипсова имобилизация за 30 дни. Действително също така на лицето е разрешена временна неработоспособност общо за 175 дни. Действително също така за продължителен период от време лицето не е имало възможност да изпълнява и служебните си задължения, но с оглед именно на заключението на изслушаната тройна съдебно-медицинска експертиза, която е взела предвид и сравнително компютърно томографско изследване на костите на двете гривнени стави на В. В. Я., със заключението, че не са налице данни за травматични промени на скафоидните кости, не може да се приеме, че се претърпяната телесна повреда е средна или пък тежка телесна повреда. Действително също така на лицето е разрешена временна неработоспособност общо за 175 дни. Действително в представената като доказателство по спора лична амбулаторна карта на лицето е отбелязано, че при трудова злополука същото получава счупване на дясна ладиевидна кост на ръката, като е направена гипсова имобилизация за 30 дни. Тези обстоятелства са били породени, обаче не от вида на настъпилата телесна повреда, а съобразно изслушаната в съдебното производство експертиза, съгласно която не са налице данни за травматични промени на скафоидните кости от обстоятелството, че не е било проведено правилното лечение на жалбоподателя.

При тези данни съдът намира, че оспорваното медицинско удостоверение съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 245 ал. 2 от ЗМВР предпоставки.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. В. Я. срещу медицинско удостоверение № 6/158/27.10.2009 г. на Ц. при Медицинския институт в М., като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

